

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

Az ítéltábla dr. Mészáros Gábor ügyvéd által képviselt **felperesnek** dr. Albert József jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen **kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Veszprém Megyei Bíróság 2009. november 19. napján kelt 1.P.21.095/2005/138. számú közbenső ítéletével szemben, az alperes által 139. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

Í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság közbenső ítéletét megváltoztatja, a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 1.238.750.-(Egymillió-kettőszázharmincnyolcezer-hétszázötven) forint első- és másodfokú perköltséget, az államnak pedig az illetékügyben eljáró hatóság felhívására 900.000.-(Kilencszázezer) forint feljegyzett kereseti, és 900.000.-(Kilencszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A felperes keresetében elsődlegesen kártérítés jogcímén kérte 28.615.275,- Ft megfizetésére kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy a tulajdonában lévő kúria előtt évek óta korlátozás nélküli járműforgalom zajlik, ez a műemléki védettség alatt álló ingatlanban súlyos károkat okoz, mert a falak megrepednek, a festés a felvert csapadéktól és sártól sérül, továbbá jelentős zaj- és porterhelésnek van kitéve az épület.

Állította azt is, hogy 2004-2005-ben mintegy másfél éven keresztül rendkívül rossz minőségű volt a kúria előtti útburkolat, mert ott közműépítési munkák zajlottak. A rossz burkolaton áthaladó nagytömegű járművek fokozott rezgéseket közvetítettek az épületre. Álláspontja szerint a kártérítés általános szabályai, illetőleg a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés szabályai szerint tartozik felelősséggel az alperes.

Követelését másodlagosan a Ptk.108. § (1) bekezdésének kártalanítással kapcsolatos szabályaira alapította.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Hivatkozása szerint a megnövekedett forgalmat nem ő generálja, olyan forgalomtechnikai intézkedést nem tett, illetőleg nem mulasztott el, amely növelte volna a közlekedők számát. Vitatta, hogy az ingatlan sérüléseit a közúti forgalom okozná, illetve, hogy a megjelölt időpontban huzamos ideig rossz volt az útburkolat minősége. Vitatta azt is, hogy közigazgatási jogkörben eljáró hatóság lenne, illetve, hogy bármilyen jogszabályi előírást megsértett volna.

A megyei bíróság a fellebbezéssel támadott közbenső ítéletével megállapította, hogy az alperes kártalanítási felelősséggel tartozik a felperesi ingatlanban az előtte húzódó közúton zajló közúti forgalom által okozott hátrányok miatt.

Határozata indokolásában megállapította, hogy a felperes tulajdonában áll a **"Helység"1**, ... szám alatt található „**A**” kúria”, amely országos műemléki védettséget élvez. Az épületegyüttest - melynek magját egy XVIII. századból származó, háromosztású parasztkorok stílusú lakóház adja - 1990-1991-ben a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal jogelődje által készített engedélyezési-, illetve kiviteli tervdokumentáció alapján teljeskörűen felújították. Ennek során az épület magja alá vasbetonlemez alapot húztak be, a főépület alapjait, a fal- és a boltozatszerkezeteit megerősítették, a fő-, illetve a szárnyépületek fafödemeit vázkerámiás, illetve lemezfödémekre cserélték ki. Az épület teljesen új tetőszerkezetet kapott.

A felperes 1999-ben vásárolta meg az ingatlant, azt vendégfogadóként hasznosítja, illetve benne lakik családjával.

Az ingatlan a **"Helység"1**et **"Helység"2**vel összekötő közút mellé épült, melynek jelenlegi kezelője az alperes. Az útpálya és a felperesi ingatlan homlokzati fala közötti távolság 65 cm, az útpálya déli oldalán is csak mintegy 90 cm-es padka található. Az ... úton közúti forgalom, illetve autóbuszos tömegközlekedés zajlik. A teljes perbeli szakaszon 40 km/óra sebességhatár van érvényben, továbbá a felperesi ingatlan előtti útszakaszra az alperes 2006. áprilisában a bíróság ideiglenes intézkedése nyomán „tehergépkocsival behajtani tilos” jelzőtáblát helyezett ki, 3,5 tonna súlyhatár megjelölésével, valamint „célforgalom” kiegészítő táblával.

Az ítéleti tényállás szerint kb. 2000-től kezdődően, főként az épület ... úttal határos faltestén és a szárnyépületek erre merőleges szerkezeti falain függőleges nyílási repedések jelentek meg, de az épület központi magján is centiméteres nagyságrendű repedések nyíltak fel. Az ... útra néző homlokzatokon és kerítésfalon forgalom okozta nedvesség és sárfelverődés tapasztalható, amely a homlokzati vakolatot és festést károsítja.

Az ingatlan előtt található útburkolat jó minőségű, ezen sem a személygépkocsik, sem a 20 tonnás tehergépkocsik nem keltenek határértéket meghaladó rezgést, viszont a forgalom keltette zaj meghaladja a helyi önkormányzati rendeletben megengedett mértéket.

A per során beszerzett forgalomtechnikai igazságügyi szakértői vélemény ismeretében az alperes a kúria keleti és nyugati oldalán 30 km/órás sebességhatárzó táblát, valamint harántcsíkozott útburkolati jeleket helyezett el.

Ítélete jogi indokolásában a bíróság mindenekelőtt kifejtette, hogy az alperes nem minősül közigazgatási szervnek, a 20/1984.(XII.21.) KM. rendelet 2. §-ában meghatározott tevékenysége körében nem gyakorolt közhatalmi jogosítványokat. A Ptk.349. §-a szerinti kártérítési felelősséget csak egyedi államigazgatási aktusok, továbbá olyan intézkedések és cselekvések alapozhatják meg, amelyek az államhatalom gyakorlása körébe vágnak (KGD 1992/218. számú eseti döntés). Erre figyelemmel közigazgatási jogkörben okozott kár címén nem látta megállapíthatónak az alperes felelősségét.

Ezt követően kiemelte, hogy az épület egy állékony, jókarban lévő, az 1990-1991-ben nagyon jó minőségben felújított műemléképületnek minősül. A perben elsődlegesen tehát azt a kérdést kellett eldönteni, hogy az épületen a repedések milyen módon keletkeztek, összefüggésben vannak-e az épület előtt zajló közúti forgalommal.

Ezzel kapcsolatosan rámutatott, hogy a felperes által csatolt, "J" által készített magánszakértői vélemény, valamint a bíróság által kirendelt "B", illetőleg a társszakértőként eljáró "C" szakértők a sérüléseket a közúti forgalommal hozták összefüggésbe. A szakértők az épület belső csapadékelvezető rendszerét megfelelőnek minősítették. A bíróság által beszerzett szakvélemény szerint az 1990-es évek elején végzett felújítás kellően alapos és szakszerű volt, mert az épület múltjában korábban előforduló különböző káreseményekből, valamint a természetes előregedésből bekövetkező állagromlást is megnyugtatóan elhárította. A bíróság a rezgéshatások vizsgálata során az alperes által csatolt ("D" Kft. által készített) és a felperes által csatolt ("E" Kft.-től származó) magánszakvélemények közötti ellentmondást "F" igazságügyi szakértő szakvéleménye alapján oldotta fel. A szakértő a "E" Kft. - a sérüléseket a forgalom keltette rezgésekkel oksági összefüggésbe hozó - szakvéleményét fogadta el szakmailag megalapozottnak, figyelemmel arra, hogy a használt műszerek korszerűbbek, több szempontból közelítik meg a kérdést. Ezen túlmenően "F" szakértő saját műszereivel is végzett rezgésmérési, illetőleg zajterhelési vizsgálatokat. A szakértő méréseire alapított megállapításai szerint a forgalom keltette rezgésterhelés nem éri el a perbeli épület esetében - annak műemléki jellegére és építészeti sajátosságaira figyelemmel - a megállapított határértéket. Ugyanakkor a szakértő azt is leszögezte, hogy a kiszintű, határérték alatti rezgések hatása is lehet épületkárosító.

A szakértő a "Helység"1 városának önkormányzati rendeletében megállapított, az üdülőterületekre irányadó értékeket meghaladó zajterhelést mért.

A megyei bíróság a szakértő véleményét aggálytalannak és hiánytalannak minősítette. Az alperes kifogásával kapcsolatosan kiemelte, hogy a zajmérő mikrofon szabványban előírt helyen való elhelyezésére nem volt lehetőség, hisz akkor a kúria előtti útestre kellett volna azt helyezni. Mindemellett a szakértő azt is megállapította, hogy a műszaki szükségszerűségből máshová elhelyezett mikrofon által mért adatok erre is figyelemmel alul reprezentálják a tényleges adatokat, tehát összességében az alperesre kedvezőbb mérési eredmény született.

Megalapozatlannak ítélte a bíróság azt az alperesi kifogást, hogy a szakértőnek nem a 8/2002.(III.22.) KöM-EüM együttes rendeletet, hanem a 27/2008.(XII.3.) KvVM-EüM. együttes rendeletet kellett volna a zajmérési adatok értékelésénél figyelembe venni, hisz a mérések elvégzésekor, 2008 nyarán az előbbi rendelet volt hatályban. Utalt arra is, hogy a két jogszabály közötti eltérések érdemben nem befolyásolták a zajterheléssel kapcsolatos jogkérdés elbírálását.

A bíróság megállapította, hogy a felperes ingatlanát a közúti forgalommal összefüggésbe hozhatóan érik hátrányok, így por, zaj, rezgés hat az épületre. Az alperes azonban nem járt el jogellenesen, illetőleg felróhatóan, vagy az ok-okozati összefüggés nem állapítható meg az alperesi magatartás és a felperesi ingatlanon bekövetkező károsodás között. Sikerrel járt az alperes kimentése a felelősség alól azzal, hogy bizonyította, többletforgalmat nem generált az úton. Bizonyítást nyert az is, hogy az átmenő forgalmat máshová nem lehet terelni.

Mindezek miatt a bíróság álláspontja szerint az alperes a Ptk.339. §-a szerint kártérítési felelősséggel nem tartozik, a felperes a Ptk.108. §-a értelmében az alperes által közérdekből végzett tevékenység, a közút fenntartása miatt az ingatlanában esett hátrány megtérítését kártalanítás címén igényelheti (BDT.2006/1447. számú jogeset). A Ptk.108. § (1) bekezdése szerint az ingatlan tulajdonosa túrni köteles, hogy az erre külön jogszabályban feljogosított szervek - a szakfeladataik ellátásához szükséges mértékben - az ingatlant időlegesen használják, arra használati jogot szerezzenek, vagy a tulajdonjogát egyébként korlátozzák. Ebben az esetben az ingatlan tulajdonosát az akadályoztatás (korlátozás) mértékének megfelelő kártalanítás illeti meg.

A hivatkozott eseti döntés szerint a közérdekből végzett tevékenység, azaz a közút fenntartása nem jelenti azt, hogy ha a környező ingatlanok tulajdonosait hátrányok érik, annak ellentételezését az ingatlanok tulajdonosai ne kérhessék. A követelésük jogalapja azonban nem kártérítés, hanem kártalanítás lehet. A közérdekű tevékenységből származó hátrányokat a szomszédok túrni kötelesek, ugyanakkor nincsen semmiféle indoka annak, hogy a közérdekből végzett jogszerű tevékenység hátrányait az egyes ingatlantulajdonosok kártalanítás nélkül szenvedjék el. A tulajdonjog korlátozásából eredő hátrány kártalanítás címén a tulajdonost akkor is megilleti, ha az építkezés jogszerű volt, és a zavarás szükséges mértékét nem lépte túl.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperesi kereseti kérelem elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint helyesen zárta ki a bíróság az alperesnek a Ptk.339. és Ptk. 349. §-a szerinti kártérítési felelősségét. A Ptk.108. § (1) bekezdésére alapozva azonban tévesen állapította meg a kártalanítási felelősségét.

Megítélése szerint a Ptk.108. §-a alapján csak és kizárólag a Közlekedésfejlesztési Koordinációs Központ, mint vagyonkezelő lenne kötelezhető kártalanításra.

Az elsőfokú bíróság által felhívott jogeset csomópont átépítéséhez kapcsolódóan keletkezett. A perbeli ingatlan előtt az elmúlt 50 évben bizonyíthatóan nem volt fejlesztés, építési tevékenység. Az út paraméterei, szélessége, ingatlanhoz való távolsága nem változott. A jogeset és a perbeli tényállás tehát nem azonos, de nem is hasonlítható egymáshoz. Az alperes a vagyonkezelővel kötött megbízási szerződés alapján, az ott meghatározott finanszírozásos tartalom mellett végzi az országos közutak kezelését. A vagyonkezelés körébe tartozó kártalanítási igény címzettje az alperes, mint közútkezelő nem lehet. Emellett az építésfejlesztő beruházással kapcsolatos igények címzettje a "G" Zrt., hisz 2008. január 1-jétől az utakkal kapcsolatos építtetési feladatot ő látja el.

A döntés érdemét tekintve kiemelte, hogy az alperes a közútkezelői feladatok ellátásához a felperesi ingatlant időlegesen sem használta és nem használja, használati jogot nem szerzett, a tulajdonos tulajdonjogát nem korlátozta.

Téves az a megállapítás, hogy az épület szerkezeti kárait a közúti forgalom által keltett kisértékű rezgések okozzák. Utalt arra, hogy a kirendelt szakértő a szabványban foglalthoz képest szigorúbb mértékben határozta meg a rezgésterhelési határértéket, azonban a mért eredmények ezt sem érték el. Az Msz.13018.4.1.2. kimondja, hogy ha a rezgések nem érik el a határértéket, akkor az épület használati értékének csökkenését okozó károsodások nem lépnek fel. Ellenkező esetben más okokat kell keresni. Ilyen más ok lehet a vízelvezetés rossz megoldása, a szerkezeti hibák, építési megoldások.

Az udvar burkolata a csapadékvizet az udvar sarkából az alapok alá vezeti, az egymást váltó gyenge felkészültségű kivitelezők, a nem megfelelő tervi előkészítés és hiányos tervezői művezetés miatt az elkészült munkák minősége is kifogásolható. Az épület jelenleg statikailag konszolidált, mozgása nem mérhető. Az alperes álláspontja szerint a stabil állapot kialakulását az eredményezhette, hogy a felperes a ház külső vízelvezetését, csatornázását 2005-2006-ban átépítette, javította.

"H" statikus magánszakértő megállapítása szerint a homlokzaton található függőleges repedések a rossz minőségű cement alkalmazásának következményei. A déli homlokzaton található átlós repedések már az 1949-es fotón is láthatóak, okuk a csatorna hiánya.

Az alperes a kisértékű rezgések esetlegesen károsító, valamint a közúti zaj zavaró hatásával kapcsolatosan kifejtette, hogy ezek az alperes működési körén kívül esnek, ráhatása nincs, pusztán a közút létevel, és a közúti forgalommal vannak összefüggésben. Amennyiben a határértéket el nem érő rezgés károsítaná az épületet, akkor annak folyamatosan romlania kellene, ez pedig nem tapasztalható.

A fellebbezés kifogásolta a zajmérés elvégzésének körülményeit, eredményének bírósági értékelését és az azzal kapcsolatosan kifejtett jogi álláspontot.

A hatályon kívül helyezésre irányuló másodlagos fellebbezési kérelme körében kérte az elsőfokú bíróságnak a bizonyítási eljárás kiegészítésére, ennek során építész-statisztikus szakértő kirendelésére, és a zajmérés szabvány szerinti megismétlésére való kötelezését. Utalt arra, hogy a megyei bíróság nem indokolta ezen indítványainak mellőzését.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében a közbenső ítélet helybenhagyását kérte. Ugyanakkor kifejtette, hogy álláspontja szerint nem kizárólag kártalanítási, hanem kártérítési felelősség is terheli az alperest, mert az ... úton éveken keresztül súlykorlátozás nélkül átmenő forgalom az alperes jogellenes magatartása következtében okozott károkat az ingatlanban.

Helytállónak ítélte azon (a szakértői véleményekre alapított) bírósági megállapítást, hogy az épület szerkezeti kárait a közúti forgalom által gerjesztett rezgések okozzák. Az alperes tévesen hivatkozik a magyar szabványra, hisz egy 250 éves műemléképület esetében ez nem irányadó. Utalt arra, hogy a forgalom keltette vibrációnak a falazat struktúraváltozására való hatása bizonyítást nyert.

Álláspontja szerint nem helytálló az alperesnek **"F"** szakvéleményével kapcsolatos megállapítása. Az ingatlan zajterhelése napszaktól függően 66-127 %-kal lépi túl a

megengedett határértéket. A szakértő részletesen szóban is alátámasztotta a szakvéleményében leírtakat és cáfolta az alperesi fellebbezésben szereplő megállapításokat. A rezgésterheléssel összefüggő fellebbezési érvelést sem találta helytállónak. Etekintetben a már hivatkozott szakvéleményekre és mérési eredményekre, másrészt "F" szakértő azon megállapítására utalt, hogy az épületet folyamatosan éri a zajterhelés, és ezzel egyidejűleg, mint a közúti zajterhelés velejárója, a járművek elhaladása kényszerrezgésbe hozza az épületet, így a zajterhelést a közúti forgalom által generált dinamikus rezgések aspektusából is vizsgálni kell. Az épület károsodása tehát a közlekedés függvényében tartósan fennáll.

A kisszintű, határérték alatti rezgések hatása is épületkárosító lehet, különös tekintettel a bizonytalan falszerkezetű műemléképületek esetében.

Az ellenkérelem szerint az alperes felelőssége részben a Ptk.339. §-án, részben pedig a Ptk.100. és 108. §-án alapul. A perben alkalmazandó a Ptk.100. §-a is, a szükséges zavarás meghatározása bírói hatáskörbe tartozik, amennyiben a zavarás szükséges, úgy a károkozót a Ptk.108. §-a alapján kártalanítási kötelezettség terheli.

A tulajdonjog korlátozásából eredő hátrány reparálása kártalanítás címén a tulajdonost akkor is megilleti, ha a közútkezelési tevékenység jogszerű volt és esetlegesen a zavarás szükséges mértékét sem lépte túl.

A felperes álláspontja szerint megalapozatlan az alperes téves megjelölésére vonatkozó fellebbezési érvelés is, ugyanis a közúti közlekedéssel összefüggő perekben a bírói gyakorlat szerint az igényeket a közút kezelője ellen kell érvényesíteni.

Az alperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt kiemeli, hogy az elsőfokú bíróság a felperes - Ptk.339. §-ára alapított - kártérítés iránti keresetét alaptalannak ítélte, határozatában részletes indokát adta annak, hogy az alperes kártérítési felelősségének konjunktív feltételei miért nem állnak fenn. Ezen döntését és az alapjául szolgáló ténybeli és jogi álláspontját a felek fellebbezéssel nem támadták, ennek felülvizsgálata tehát - a felperes fellebbezési ellenkérelmének ezzel kapcsolatos okfejtése ellenére - nem képezte a másodfokú eljárás tárgyát.

Az ítélet táblának tehát az alperes Ptk.108. §-án alapuló kártalanítási kötelezettségét megállapító elsőfokú döntés megalapozottságát kellett vizsgálnia.

Az alperes elsődleges - az ítélet megváltoztatására irányuló - fellebbezési kérelmében egyrészt a passzív perbeli legitimációjának hiányára, másrészt a felperes Ptk.108. § (1) bekezdésére alapított igényének érdemi, anyagi jogi megalapozatlanságára hivatkozott.

A perbeli legitimáció a fél és a per tárgya közti anyagi jogi kapcsolatot fejezi ki. A passzív perbeli legitimáció meghatározza, hogy a keresetben felhozott jogalapon, a per tárgyává tett jogviszonyban kivel szemben indítható per.

A kifejtettakra figyelemmel az ítélet táblának elsődlegesen abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a Ptk. 108. § (1) bekezdésére alapított kártalanítási igény - alapossága esetén - a perbeli esetben az alperessel szemben illeti-e meg a felperest. Ebben a körben a másodfokú bíróság az alábbiakra volt figyelemmel: A perrel érintett közút tulajdonosa a

Magyar Állam, vagyonkezelője pedig - 2005-től - a Közlekedésfejlesztési Koordinációs Központ (KKK) (Pf.5/A/2. szám alatt csatolt tulajdoni lap).

Az 1988. évi I. törvény 32. § (4) bekezdése szerint az országos közúthálózat üzemeltetésére, fenntartására és fejlesztésére vonatkozó állami feladatok pénzügyi forrásait az éves költségvetési törvényben fejezeti kezelésű célelőirányzatként kell megállapítani. Ennek kezelését a miniszter által alapított költségvetési szerv végzi.

Az 5/2010.(II.16.) KHEM rendelet 2. § (1) bekezdése értelmében az országos közúthálózat finanszírozási céljait szolgáló fejezeti kezelésű előirányzatok kezelésével, működtetésével, valamint felhasználásával kapcsolatos e rendeletben meghatározott feladatokat a KKK látja el.

Az 5. § (1) bekezdése szerint az országos közúthálózat üzemeltetési, karbantartási és felújítási feladatait a KKK-val kötött szerződés alapján a "I" Zrt. látja el. A 11. § (2) bekezdés a.) pontja akként rendelkezik, hogy az országos közutakon az üzemeltetési és karbantartási feladatok ellátása az útpénztárból biztosított működési keretből valósul meg a KKK és a "I" Zrt. között létrejött vállalkozási szerződésben meghatározottak szerint.

(Hasonló szabályozást tartalmaznak a korábban hatályban volt 109/2003.(XII.29.) GKM rendelet, a 122/2005.(XII.28.) GKM rendelet, a 46/2007.(IV.4.) GKM rendelet, valamint a 8/2008.(III.18.) GKM rendelet irányadó rendelkezései is.)

A fenti jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően jöttek létre a KKK és az alperes között a Pf.7. szám alatt csatolt vállalkozási szerződések, melyek értelmében a KKK, mint megrendelő az alperestől, mint vállalkozótól rendeli meg az országos közúthálózat fenntartásával és üzemeltetésével kapcsolatos - külön meghatározott - feladatok vállalkozói díj fejében való elvégzését.

A fentiek alapján az ítéltábla osztotta az alperes azon jogi álláspontját, hogy a közútkezelési feladatokat vállalkozási szerződés keretében, a KKK megbízásából végző alperessel szemben a Ptk.108. §-ára alapított igény - ellentétben a Ptk.339. § (1) bekezdésére, illetve a szintén a szerződésen kívüli károkozás szabályainak alkalmazásához vezető Ptk 100. §-ára alapított igénnyel, ahol az 1988. évi I. törvény 35. §-a a közútkezelővel szemben biztosít anyagi jogi igényérvényesítési lehetőséget - nem érvényesíthető. A kártalanítási követelés tekintetében a vagyonkezelő KKK-val szemben áll fenn a felperes kereshetőségi joga, vele szemben azonban a felperes követelést nem érvényesített, erre a másodfokú eljárásban a keresetváltoztatás tilalmára (Pp.247. § (1) bekezdés) figyelemmel eljárásjogi lehetősége sem volt.

Az alperes passzív perbeli legitimációjának hiánya a felperes keresetének érdemi, ítélettel való elutasítását alapozza meg.

A kifejtetteken túl azonban az ítéltábla utal arra is, hogy a felperesi ingatlannak a Ptk.108. § (1) bekezdésében meghatározott időleges használatára nem került sor, arra használati jog sem hatósági határozattal, sem anélkül nem keletkezett. A Ptk.108. § (1) bekezdésében említett egyéb tulajdonjogi korlátozás külön jogszabályokon alapulhat, ilyen azonban a felperes tulajdonjogát nem terheli. A közút léte, illetve az azon zajló forgalom miatt semmitől nem kell tartózkodnia, ezzel összefüggő kötelezettsége nincs, így a tulajdonjog egyéb korlátozása sem állapítható meg. Ezért a Ptk.108. § (1) bekezdésének alkalmazása a felperes követelésének nem lehetne alapja (BH.2006.184, Legfelsőbb Bíróság Pfv.I.21.184/2006/4. számú ítélete).

Az ítélőtábla a fentebb kifejtettekre tekintettel az alperes fellebbezésében ezt meghaladóan előadottak érdemi vizsgálatát, mint szükségtelent mellőzve, a Pp.253. § (2) bekezdése alapján a megyei bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta, a felperes Ptk.108. § (1) bekezdésére alapított keresetét is elutasította, a pervesztes felperest pedig - a Legfelsőbb Bíróság 4/2009.(XII.14.) PK. véleményének II/2. pontjában írtak szem előtt tartásával - a Pp.78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a feljegyzett kereseti és fellebbezési illeték állam javára, míg az első- és másodfokú perköltség alperes javára való megfizetésére.

Utóbbi egyrészt az alperes által előlegezett 438.750.-Ft szakértői díjból, másrészt 600.000.-Ft elsőfokú és 200.000.-Ft másodfokú eljárásra megállapított képviseleti díjból áll. Ennek meghatározása során az ítélőtábla a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b.) pontjában írtakon túl figyelemmel volt arra, hogy az alperes jogi képviseletét jogtanácsosa látta el.

Győr, 2011. január 10. napján

Dr.Világi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk.
előadó bíró

Dr. Havasiné dr. Orbán Mária sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: